

Jak vodník Čepeček obstaral Madleně svatbu

Byl jednou jeden rybník a v tom rybníce hospodařil vodník Čepeček. Byl to dobrý vodník, hleděl si své mokré domácnosti a nikomu neškodil. Inu, s vodníky je to jako s lidmi. Jeden je takový, druhý makový, tak už to na světě chodí.

V kopci nad rybníkem stál mlýn a mlel v něm obilí lakomý mlynář Škrábek. Lakomější než on byla jen jeho dcera

Madlena, která se mermomocí chtěla vdát. A ženich už byl na cestě.

Zrovna si o tom s tátou povídali, když se ze síně ozvaly mokré tápoty a ťuk, ťuk na dveře. Mlynář otevřít nešel, aby mu v průvanu nevyhasla fajfka, tak poslal Madlenu.

Za dveřmi v síni stál celý ustaraný vodník Čepeček.

„Dobrý den, panno Madleno. Rád bych mluvil s mlynářem,“ zakuňkal zdvořile.

„Tys nám tu ještě chyběl, hastrmane,“ broukla Madlena, ani přes práh Čepečka nepustila, aby jí neumáčel podlahu.

Ale s mlynářem taky nebylo o moc lepší pořízení.

„Nikdy jsem od nikoho nic nechtěl,“ spustil vodník Čepeček. „Jenomže letošek je pro můj rybník hotová pohroma! Neurodili se korejšci, aby měli kapři co jíst, a neurodila se ani řasa, aby měli co zobat. Jsou ti moji kapříci holý hlad.“

„A co já s tím?“ zaškaredil se mlynář Škrábek.

„Myslel jsem, mlynáři, jestli ti třeba nezbyla trocha spařeného zrní. Stačí pár hrstiček! Já bych z toho těm svým kaprům podstrojil hostinu.“

Sotva lakomý mlynář uslyšel, že by měl dát něco ze svého, začal se ošívát. Že prý oni teď ve mlýně taky trou bídu s nouzí a žijí jen taktak, z ruky do pusy.

Vodník Čepeček se nestačil divit:

„Vždyť od vás, mlynáři, poledne co poledne voní z trouby pečeně! A když navečer s Madlenou počítáte v truhle dukáty, blejská se od nich jako od měsíce.“

„Co je ti po tom, tatrmane?“ obořil se na Čepečka mlynář. „Ty dukáty jsou Madlenino věno! Snad bys nechtěl, abych je naházel těm tvým kaprům do rybníka?“

A přibouchl Čepečkovi dveře rovnou před nosem.

„Dobře jsi udělal, táto. Přijde si žebrotou, a ještě by chtěl vyčítat,“ řekla Madlena a dál chystala slavnou veselku.

Už zbývalo jenom nakoupit svatební pentle a Madlena šla pro ně do městečka. A jak se tak nese v parádní sukni kolem rybníka, vodník Čepeček to naposledy zkusil po dobrém:

„Proč bys, Madleno, vyhazovala peníze za pentle? Já ti jich usoukám, kolik chceš. A za nic. Jen za pár lžic maštěného hrachu, co vám zbyl doma od snídaně.“

„Hastrmaní pentličky? To známe. A pak mě za ně stáhneš do rybníka,“ zasmála se Madlena a přetáhla Čepečka svěceným růžencem. Jako by byl nějaké strašidlo nebo pekelník.

Tohle vodníka Čepečka tuze rozzlobilo. Copak kdy komu ublížil? Zalezl si do rákosí a přemýšlel, jak by Madleně tu nespravedlnost oplatil. Kočár s ženichem už byl skoro za humny, když se konečně rozvzpomněl na staré vodnické kouzlo.

Vydal se pod vodou náhonem ke mlýnu a z vody rovnou do komory, kde už bylo všechno k svatbě nachystané, truhla plná dukátů i soudek s nejlepším vínem.

Pak vodník Čepeček, krůček a krůček, od truhly k soudku. Pokaždé jen překřížil tři prsty, zamumlal tajné vodnické slovo, a bylo hotovo. Hned nato se proměnil v tenký potůček a honem pospíchal zpátky do rybníka.

